

Helmikuu, nimensä veroinen kuukausi. Helmikuu on lumikuu. Pakkaslumensa viti valkeaa, kimaltavaa ja puhtaan raikasta. Upottavien kinosten syli ilmava ja pehmeä, kuin tarkoitettu suojaksi pakkasta ja viimaa vastaan. Helmikuu on pyrykuu. Tuuleksaan on tuikeaa tuiverrusta, lumet liikkeelle ajavaa riehakuutta. Päivässään jo aavistus lisääntyvästä valosta. Häivähdys keväästä. Metsän puista pilvenä pölähtäviä lumihattaroita, sitä helmikuu on, tahi oksilla kimmeltäviä jäähelmiä. Helmikuu on jäälakeuksia ja niitä pitkin nauhana kulkevaa lunta. Liikkuvassa lumessa alati villinä tanssivia pyörteitä. Jääkannen päällä armoton myräkkä, vaakasuoraan kiitävä lumi pakottaa kääntämään poskea menosuuntaan. Jäljet häipyvät hetkessä, vastarantaa ei näy. Koko lakeus riehuu valkeana, kaiken nielevänä hyisenä huntuna kuin kokeillen riehakkuutensa rajoja. Tuuli vinkuu, ujeltaa, tempaa mukaansa yhä vain lisää irtonaista lunta ja tekee siitä huikaisevia myrskypyörteitä. Avantoon pakkaa hetkessä paksun hyyhmän ja avonaisessa virrassa kulkee muotoaan muuttavia hyydelauttoja. Jään alla, pimeässä, lipuvat mateet muinaisille kutupaikoilleen. Niiden olemuksessa on jotain kaukaista, historiallista. Myräkkäkö ne saa liikkeelle, sitä tuskin kukaan varmuudella tietää? Aina ne kuitenkin tulevat, samoja polkujaan kulkemaan, samoihin lahtiin ja karikoille. Metsä antaa suojan järveltä tulleele. Se rauhoittaa riehaantunutta tuulta. Metsällä on kyky ottaa vastaan ja vaimentaa pahimmat puhurit. Se osaa leikata tuulesta sen kiivaimman vimman ja purevuuden. Solakan männikön latvahavut huojuvat korkeuksissa piirtäen laajoja ympyröitä. Tahti muuttuu tuulen mukana välillä yhtäaikaiseksi, välillä rytmittömäksi heilunnaksi. Ilta hiipii metsään, pöllö puputtaa vanhan haavan katkenneella oksantyngällä.